

[Krag.]

finansielt i sig selv. Ja, jeg kan ikke sige andet end, at der er jo Folk, som er saa svære at stille tilfreds, som har saa fremtrædende kværunderende Tilbøjeligheder, at man virkelig fristes til at sige, at man burde undlade at tage Hensyn til deres Ønsker. Og saa vidt kan de Konservative jo ogsaa drive det, at man, trods al Velvillie overfor Partiet og alle Ønsker om et frugtbart Samarbejde ogsaa paa dette Punkt, bliver nødt til at afstaa fra, at saadan Mulighed skulde kunne indtræde. Men selv naar vi medregner disse Forsikringspræmier Vækst som ny Udgift, hvad de jo ogsaa er, for de Forsikrede og for Arbejdsgiverne, saa kommer, naar Overgangsudgifterne er bortfaldne, — hvad der som sagt vil ske i et hurtigt Tempo — ogsaa hvis man vil se Sagen fra denne Side, Reformen inden føje Tid trods Præmieforhøjelsen til at hvile i sig selv.

Jeg deler naturligvis ganske den Betragtning, som er fremført her fra forskellig Side, og som jeg jo kraftigt har gjort mig til Talsmand for, da det store konservative Folkeforsikringsforslag forelaa, baseret paa Etableringen af en stor Præmiereservefond, at vi her i Landet, hvor vi i over en Menneskealder har haft en vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse, ikke er saaledes stillede overfor Etableringen af en Folkeforsikring, som man f. Eks. er i vort Naboland Sverige, hvor man skred til Alderdomsforsikringen som det første Skridt, der ikke havde en forudgaaende vederlagsfri Hjælp, som man vedvarende var bundet til, som Baggrund. Det er netop den store Hindring her i Landet for Gennemførelse af en Folkeforsikring under de Former, som den derom nedsatte Kommission i sin Tid foreslog, og som det konservative Folkeparti i sit Forslag kopierede, at vi gennem snart to Menneskealder har haft en vederlagsfri Alderdomsforsorg, som Befolkningen skal bære Byrden af ogsaa igennem de Aar, da Præmiereservefonden oparbejdes. Derfor er dette en uløselig Opgave. Man kan skridtvis nærme sig den, og det maa gøres med Forsigtighed under Hensyn til Befolkningens Ydeevne og Bæreevne, og dette er efter min Mening netop det Forslag, der her foreligger, Udtryk for.

Jeg maa takke den højtærede Social-

minister for det Tilsagn, han nu har givet, gaaende ud paa, at det ikke vil kunne lade sig gøre paa kollektivt Grundlag at lade Kommuner gaa ind i hel eller delvis Dækning af Præmier, som den Forsikrede ikke selv paa Grund af særlig Trang er i Stand til at erlægge.

Jeg skal ikke komme ind paa en Diskussion med den højtærede Socialminister om Betydningen af, at man vedvarende hævder, at Aldersrenten er vederlagsfri, samtidig med at Opnaaelsen af Aldersrenten dog gøres afhængig af en Præmiebetaling. Der er jo ikke stor Grund til at diskutere dette yderligere; det er vel nærmest en Diskussion om „klippet eller skaaret“, som man siger. Men jeg skal erkende, at en vis Realitet er der, en Realitet, som er til Stede lige indtil det Tidspunkt, da man faar Invalidepræmien forhøjet saa langt, som der overhovedet er Mulighed for, nemlig dertil, at Invalidere renten bæres af Præmien alene. Naar vi er kommet saa langt, kan man efter det her opbyggede System ikke komme videre, selv om det er fornødent, uden en direkte Lovforanstaltning, som ophæver den vederlagsfri Aldersrente. (*Socialministeren*: Det er ogsaa en Realitet). Ja, men jeg siger ogsaa, der er en Realitet i det, saa længe man ikke er kommet saa langt med Præmieudskrivningen, at Præmien fuldt ud dækker Invalidere renten, og der er jo Mulighed for ret betydelige Præmieforhøjelser, inden det Tidspunkt indtræder; saa vidt jeg erindrer, dækker Invalidepræmien kun ca. $\frac{1}{3}$ af Forsikringssummen rent forsikringsmæssigt taget, og vi kan altsaa komme op paa en Invalidepræmie paa ca. 20 Kr. aarlig, inden Problemet om at føje Aldersrenten ind under den direkte Forsikring i det hele taget opstaar. Men indtil vi er naaet saa langt, er det en Strid om Ord, om Aldersrenten er vederlagsfri, eller den ikke er det.

Jeg skal saa tilsidst kun sige, at der er virkelig noget tragikomisk i vedvarende at se det konservative Folkeparti bakke med Spørgsmaalet: Begrundelsen for, at man ikke deltager i de Forhandlinger og den Lovgivning, som her finder Sted. Man søger stadigvæk med alle til Raadighed staaende Midler — Opfindsomheden er i saa Henseende stor — at bevise, at man er blevet „sat udenfor“, at der ikke har været aabnet